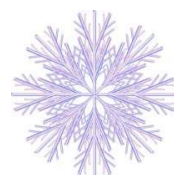
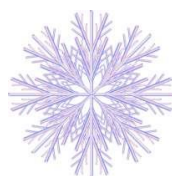
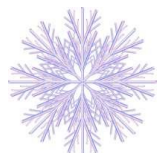

Zpravodaj

**SENIOR
CENTRUM**

„Nemůžete začít nový život, ale můžete
každé ráno začít nový den.“

Obsah

Co nás čeká?	3
Ohlédnutí za dním v SeniorCentru	4
Cestovatelské okénko	7
Chvilka poezie	10
Trochu teorie o běžných věcech	11
Sedm divů světa.....	14
Trénink paměti.....	20
Osmisměrka	21
Blahopřejeme.....	22
V minulých třech měsících jsme přivítali nové klienty	23
V uplynulém období nás opustili	23

Co nás čeká?

1. 12. 2017 Vánoční výstava zakončená slavnostním rozsvícením vánočního stromu.

5. 12. 2017 Mikulášská nadílka.

6. 12. 2017 zdobení vánočních stromečků s dětmi ze Základní školy Smetanova Skuteč.

19. 12. 2017 od 14ti hodin Vánoční posezení na budově PE.

20. 12. 2017 od 14ti hodin Vánoční posezení na budově DD.

Dle přízně počasí a zájmu klientů výlety po okolí (letáčky s nabídkou budou včas vyvěšeny).

Každý sudý pátek vyjíždíme na nákupní výlet (pokud máte zájem, přihlaste se u aktivizačních pracovníků).

Každý lichý pátek nás navštěvují psi přátelé z canis-terapeutického sdružení Kamarád.

Ohlédnutí za dním v SeniorCentru

27. 9. 2017 jsme oslavili 15. výročí založení SeniorCentra Skuteč.

13. 10. 2017 vystoupil náš pěvecký sbor Radost na koncertu uspořádaném ke 155. výročí založení pěveckého sboru Rubeš.

25. 10. 2017 nám na Podzimních slavnostech zazpíval pěvecký sbor Smíšek ze ZŠ Komenského, k poslechu hrál KV Band.

6. 11. 2017 hudební pásmo S kyticí písní jedeme k vám.

Cestovatelské okénko

Hradec Králové *(pokračování z minulého čísla)*

Starostou města byl roku 1895 zvolen JUDr. František Ulrich, který po 30 let svého funkčního období organizoval budování moderní metropole. V počátečním velmi náročném období rozvoje se bourala pevnost, upravovaly uvolněné pozemky, stavěly nové budovy, komunikace, vznikaly první regulační plány. Již na přelomu století jsou do Hradce Králové zváni architekti z Vídně a Prahy vyznávající zásady moderní architektury. Dokladem jejich působení je např. budova Obchodní akademie na nám. Svobody (dnes Univerzita Hradec Králové), Okresní dům v Palackého ul. (přístavba Grandhotelu) a mnohé další. Rok 1909 je dalším milníkem pro formování města. Byla vypsána soutěž na nový regulační plán, vznikla díla jako Městské muzeum (J. Kotěra), schodiště u kostela Panny Marie (J. Gočár), Labská elektrárna (F. Sander), Evangelický kostel v Nezvalově ulici (O. Liska) atd.

Rozvíjející se poválečná výstavba si vyžádala nové tvůrčí impulsy v územním plánování v souladu s rychlým vývojem urbanismu. Regulační plán města arch. Josefa Gočára z let 1926-1928, který je se svým radiálně okružním principem výstavby dodnes inspirující, autor dále naplňoval svými díly – úprava Masarykova náměstí, školní areál na Tylově nábřeží, Sbor kněze Ambrože, úprava Ulrichova náměstí, Okresní a finanční úřady (dnes Magistrát města Hradec Králové). Tato etapa rozvoje města bývá často nazývána „Gočárův Hradec“. Na úspěších meziválečné výstavby Hradce Králové se podíleli také další významní architekti – Oldřich Liska (např. Městské lázně), Josef Fňouk (např. Novákovy garáže, dnes

Palace Hradec Králové), Otakar Novotný (Palác Steinský-Sehnoutka, dnes ČSOB), Jan Rejchl (např. Sborové velitelství, dnes Lékařská fakulta UK), Václav Rejchl (např. výpravní budova hlavního nádraží nebo krajský soud), Bohumil Sláma (monumentální kostel Božského srdce Páně). Velký podíl na úspěšné výstavbě města kromě významných architektů, stavitelů a osvědčených starostů měla rovněž městská technická kancelář, která stavební činnost bezprostředně řídila.

Průmyslový rozvoj města pokračoval. Stávající závody se rozšiřovaly a vznikaly nové, jak to vyplývalo ze značného finančního obratu zdejších peněžních ústavů. Přibývaly nové školy, ústavy a úřady, komunikace, nové čtvrti. Státní orgány v Praze přiváděly do Hradce Králové pravidelně význačné hosty, takže dosud poměrně malé město získávalo věhlas a oprávněnou pověst „salonu republiky“.

Rozvoj města byl násilně přerušena druhou světovou válkou, v jejím průběhu však vznikl Velký Hradec Králové, německou správou spojený z obcí vzniklých v roce 1851. Po jejím skončení zůstal Hradec Králové stále hospodářským a kulturním centrem východních Čech, ovšem v naprosto odlišných politických a společenských podmínkách. Poválečné období socialismu ušlechtilé městské prostředí Hradce Králové nepoznamenalo tak negativně jako v jiných městech, neboť především na místní architekty působil *genius loci* s předválečnou architekturou a urbanismem. Přesto však výstavba Velkého Hradce Králové začala v nových politických a společenských podmínkách upadat do průměru. Urbanismus a architektura sídliště Slezské předměstí však náleží k nejlepším dobovým realizacím v Československu. Zvláště monotónní hromadná bytová výstavba Moravského předměstí s velkým měřítkem a panelovou technologií se začala vyčleňovat z tradičního obrazu města.

90. léta pak přinesla možnost obnovy tradičních hodnot demokratické společnosti, individualismus v projektování a inspiraci světovou architekturou.

Nejstarší doložený název původně (od konce 10. století) hradiště a sídla Přemyslovců, od 11. do 12. století sídelního hradu Přemyslovců je

z roku 1073 (castrum Gradec), z čehož během 12. století vzniklo německé Grätz (k roku 1259 doloženo jako Gretz, 1352 Grecz). V češtině se díky hláskové změně g v h v první polovině 13. století vyvinulo v Hradec (staročeské hradeč znamenalo „menší nebo vedlejší hrad“). Poté, co se již hrazené královské město stalo roku 1373 věnným městem českých královen, byl ke jménu připojován neshodný přívlastek Králové („manželka krále, královna vdova“).

V němčině se původní der Stat Khunigin Gract, (1557) nakonec zkrátilo na Königgrätz (Khuniggrätz, 1568), což je někdy mylně chápáno jako „králův hradeč“ (německé König znamená „král“). Latinský název zní Hradecz regine (1373) či Hradecz Reginae. Romsky je město nazýváno Hradecis.

K nejvýznamnějším starostům města patřil František Ulrich, jehož zásluhou byl Hradec Králové ve 30. letech 20. století nazýván „salonem republiky“. O toto označení se zasloužili i architekti Jan Kotěra a Josef Gočár.

Mezi osobnosti spojené s historií města patří: Bohuslav Balbín, Václav Kliment Klicpera, Josef Chmela, Jaroslav Durych, český sochař Vladimír Preclík, František Cyril Kampelík, Václav František Červený, zakladatel slavné hradecké továrny na hudební nástroje, Antonín Petrof, zakladatel továrny na piana, a řada dalších.

(zdroj: https://cs.wikipedia.org/wiki/Hradec_Kr%C3%A1lov%C3%A9)

Chvilka poezie

Než rozžhnu

Antonín Sova: Květy intimních nálad (1891)

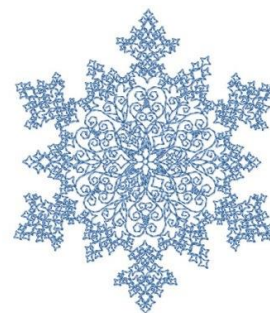
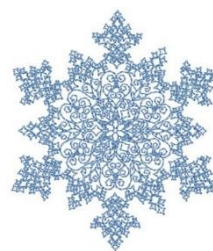
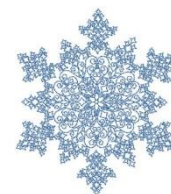
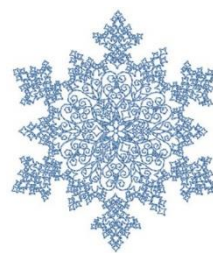
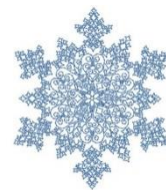
Než rozžhnu – v záclony svit luny padá
jak v napadlý sníh do polí a v lada,
i staré housle na stěně jak živý
vrou paprsky. Vzduch teplý, vlažný, snivý.

Já cítím, Vánoce se přibližují,
jdou s větry suchými, jež prudce dují,
se sanicí, jež šumí v zamrzlém sněhu,
s vánočním rohem, jehož slyším něhu.

Tu zatoužím po knize obrázkové,
Rytiny prohlížet, obrazy nové,
a starých mistrů díla proslavená.

Tu poslouchám, na krbu kterak stená
a kvílí jablek píseň polotichá;
můj doutník šedomodrý kouř jak dýchá,
a květy v oknech vadnou, podřimují.

Já cítím, Vánoce se přibližují.

(zdroj: <http://www.antoninsova.cz/poezie-vanoc-aneb-vanocni-basne/>)

Trochu teorie o běžných věcech

Brusle

Brusle jsou sportovní pomůcka, umožňující jejímu nositeli zvláštní klouzavý pohyb po různorodém povrchu. Hlavní částí bruslí je podrážka s upevněnou speciálně navrženou konstrukcí jejíž funkční vlastnosti takový pohyb umožňují.

Nálezy prvních kostěných bruslí se datují v tisících let před naším letopočtem. Nejstarší kovové brusle pocházející z přelomu letopočtu byly nalezeny v Maďarsku u Balatonu, ale více se rozšířily od 14. století v Nizozemí a Skandinávii. Brusle se k botám připevňovaly za pomoci řemínků. Díky pozdějšímu přechodu na ostření na dva břity se žlábkem mezi nimi se uživatelé mohli zbavit hůlek, které do té doby sloužily k odpichu. Bushnell sestrojil ve Philadelphii v roce 1848 celokovové brusle, které se k botám připevňovaly ze stran šroubovacími svěrkami na kličku. Odtud již byl jenom krok k bruslím, které byly přímo připevněny na boty (šrouby, nýty).

Hokejová brusle je brusle určená ke hraní ledního hokeje.

Dnes musí být hokejové brusle hráčů v poli podle pravidel opatřeny na koncích bezpečnostními patkami. Nůž z nerez oceli ve tvaru kolébky je umístěn v držáku, který tvoří s botou kompaktní celek. Na povrch boty se obvykle používá nylon, špička bývá plastová a dále se využívá kůže. Bota je vyztužena a případně polstrována na choulostivých místech (zvláště pro ochranu kotníků).

Nejznámější výrobci: Bauer, Graf. Obě značky vyzkoušel i Jaromír Jágr. Někteří hokejisté chodí do bruslí naboso - např.: Jaromír Jágr, Alexander Ovechkin, Roman Erat,...

Krasobruslařské brusle

Krasobruslařská brusle, slangově nazývaná krasobrusle, je zvláštním typem brusle pro krasobruslení. Jako ostatní typy bruslí se skládá z boty a nože. Nůž není s botou integrovaný, ale bývá připevněn šrouby. U bruslí pro výkonnostní a soutěžní krasobruslení se bota a nůž vybírají a zakupují samostatně. To umožňuje správně zvolit obě části

brusle a navíc je možná výměna nože v případě poškození, opotřebení nebo přechodu na jiný typ nože. Montáž nebo výměnu nože zásadně provádí kvalifikovaný odborník.

Nůž pro krasobruslení má specifický tvar. Vpředu má zuby, které se používají při některých prvcích, jako jsou odpíchnuté skoky a piruety. Používání těchto zubů zavedl Ulrich Salchow. Nože se brousí tak, že mají dvě hrany (vnější a vnitřní), mezi kterými je žlábek. Nůž bývá méně zakřiven než nůž u hokejové brusle. Nože pro soutěže párů nebo družstev jsou kratší než nože pro soutěže jednotlivců kvůli zamezení kontaktu nožů mezi jednotlivými bruslaři.

Bota má výrazně vyšší patu než boty u jiných typů bruslí (týká se i mužských bot). Bota bývá zhotovena z kombinace přírodní kůže a speciálních umělých hmot. Bota musí na noze přesně sedět, nesmí být ani volná (bruslař ztrácí stabilitu a jistotu v pohybu) ani nesmí tláčit. Přípustná je pouze mírná volnost v prstech. Vrcholové krasobruslaři si nechávají zhotovovat boty přesně na míru. Bota je šněrovací. Při nazouvání se v oblasti prstů šněrování utahuje jen zlehka, v oblasti nártu se utahuje více a výše se zas šněrování nechává volnější. Utažením v oblasti nártu se fixuje pata, což je nutné pro stabilitu a jistotu v pohybu. Mírnější stažení šněrování v ostatních částech nohy je zas nutné kvůli prokrvování. Určitá

volnost v horní části boty je též nutná, aby bylo možno provést některé krasobruslařské prvky.

Dětské kačenky

Dětské kačenky jsou dvouřadé zimní brusle. Upevňují se na dětskou botu pomocí dvou kožených pásků. Kačenky lze velikostně upravit, a to díky aretačním šroubkům. Po uvolnění šroubku se dají dvě kovové části posunout tak, aby šly upevnit na botičku, a to do velikosti cca 17 cm.

Kolečkové brusle

Kolečkové brusle jsou brusle oblékané na nohu, které mají místo nožů kolečka. Příbuzným sportovním načiním jsou kolečkové lyže.

První patentované kolečkové brusle byly představeny v roce 1760. Vynalezl je belgičan John Joseph Merlin, jednalo se o typ inline bruslí. V roce 1863 byly Jamesem Plimptonem vynalezeny tzv. „rocking“ brusle. Tyto brusle již umožnily lepší zatáčení a projíždění okolo překážek a začaly se

dostávat mezi lidi.

V roce 1937 vznikla Asociace obsluhujících umělá kluziště, nyní se jmenuje Asociace kolečkového bruslení. Prosazuje zájmy kolečkových bruslařů a nabízí hodiny pro veřejnost, zaměřují se i na šíření kolečkového bruslení mezi veřejnost.

Kolečkové bruslení se vyvinulo ze sportu sloužícího k trávení volného času v soutěžní sport. Prvním olympijským sportem se stal hokej na kolečkových bruslích, poprvé byl na olympijských hrách v roce 1992.

(zdroj: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Brusle>)

Sedm divů světa Mauzoleum v Halikarnasu

Mausoleum v Halikarnassu nebo též Mausólova či Maussóllova hrobka (řecky Μουσωλεῖον Ἀλικαρνασσεύς, Mausóleion Halikarnasseús, Μουσωλεῖον τοῦ Ἀλικαρνασσοῦ) byla monumentální hrobka, kterou dal vybudovat perský satrapa Mausólos se svou ženou a sestrou Artemisií v letech

353-350 př. n. l. v Halikarnassu (současné Bodrum v Turecku). Ve starověku se počítalo mezi Sedm divů světa.

Podnět pro výstavbu Mausolea měla vydat Artemisia, manželka Mausóla, který byl vládcem Kárie v letech 377-353 př. n. l. Po Mausólově smrti Artemisia ve stavbě pokračovala, sama se však jejího dokončení nedožila. Umělci na stavbě pokračovali proto, že již při její realizaci tušili, že je toto dílo proslaví. Dokončená stavba byla považována za triumf estetiky a jako taková byla Antipatrem ze Sidónu zařazena do seznamu Sedmi divů světa.

Jako architekti jsou určeni Satyros a Pýtheos, který kromě Mausolea zbudoval ještě Athénin chrám v Priéně a napsal teoretický spis o architektuře. O tom, kdo tvořil výzdobu, nás informuje Plinius starší - na východní straně to byl Skopás, na severní Bryaxis, na jižní Timotheos a na západní Leochares. Zmiňuje se také o pátém umělci - Pythovi, který měl vytvořit mramorové čtyřspřeží. Jiný výčet umělců uvádí Vitruvius, a to Leochara, Bryaxida, Skopu a Praxitela, přičemž se zmiňuje i o Timotheovi.

Ze záznamů Konstantina Porfyrogenita je známo, že v 10. století n. l. hrobka ještě stála. Ve 12. století ji však zčásti zničilo zemětřesení. Paradoxně tímto bylo před Křižáky zachráněno

několik soch, které byly zasypány. Křižáci začali hrobku rozebírat roku 1522 pro stavbu opevnění proti Turkům, čímž byla dokončena její zkáza. V současnosti jsou na místě hrobky archeologické vykopávky a muzeum.

Stavba byla tak velkolepá, že slovo mauzoleum přešlo do obecného jazyka jako označení pro jakoukoliv velkou hrobku, ačkoli původně spojení slov Mausól – eion znamenalo (stavba) věnovaná Maussólovi.

Monument byl vysoký 45 metrů, měl obdélníkový půdorys, kdy dvě protilehlé strany byly delší a dvě kratší, což uvádí Plinius starší. „Je jasné, že z jihu a severu má 63 stop, po stranách (je) kratší, celkem „v obvodu“ (okolo) má 440 stop.“ Není však jasné, jaká byla délka stopa, kterou měl Plinius na mysli - římská stopa (tedy z jeho doby) měří obvykle 29,57 cm, mohl však mít na mysli délku stopa z doby výstavby Mausolea, kterou neznáme. Při pohledu na stavbu od spodu nahoru vidíme na podstavci tyčící se chrám obsloupený 36 iónskými sloupy, mezi nimiž byly umístěny kolosální sochy. Střecha stavby měla podobu egyptské pyramidy a byla složena z 24 stupňů. Pod jakým úhlem byla střecha vedena, není dosud jasné. Střecha je zakončena plošinou, kde mělo být umístěno sousoší vozu taženého čtyřspřežím (tzv. quadriga), jehož otěže držel Maussolos se svojí ženou Artemisií.

Mausoleum bylo objeveno v letech 1856-57 expedicí vedenou archeologem Charlesem Thomasem Newtonem. Do té doby byly rekonstrukce tvořeny jen na základě fantazie spojené s popisy Plinia a jiných antických autorů. Rekonstrukcí se zabývali vědci Geoffrey Waywell, Kristian Jepsen, Fritz Krischen a Wolfram Hoepfner.

(zdroj: https://cs.wikipedia.org/wiki/Mauzoleum_v_Halikarnassu)

Maják na ostrově Faru

Maják na ostrově Faru se ve starověku nacházel v Egyptě u města Alexandrie a byl nejvyšší stavbou tehdejšího světa. Počítá se k Sedmi divům světa. Maják na ostrově Faru patří ke stavbám, jejichž vzhled není možno rekonstruovat, protože vyjma toho, že se z něj nic nezachovalo, neexistují ani jeho spolehlivé popisy. Nejznámější starověkou kresbou tohoto majáku je schematické znázornění majáku na minci.

Stavbu navrhl Ptolemaios Sótér, ale dokončena byla až za vlády jeho syna Ptolemaia Filadelfa. Architektem celého projektu byl Sostratu, což ale neznamená, že na projektu pracoval sám. S prací mu pomáhala spousta dalších stavitelů a architektů. Podle popisu známého z Plinia staršího (Plinius však čerpal z jiného, dnes již neznámého díla) měla stavba čtvercový půdorys s délkou stran mezi 180 a 190 metry. V těchto rozměrech měl existovat dvoupatrový palác, který měl mít v každém rohu věž. O velikosti těchto věží není nic známo. Uprostřed chrámu byl umístěn vlastní maják, který tvořila čtverhranná zužující se věž neznámých rozměrů. Výška této věže bývá odhadována mezi 60 a 80 metry. Předpokládá se, že sloužila jako pevnost a že byla zakončena cimbuřím. Na této věži byla umístěna užší, pravděpodobně osmiboká věž, ukončená kamennou plošinou s otevřenou sloupovou síní (peristylem). Strop této síně tvořila pravděpodobně pyramidová věž, jejíž vrchol tvořila socha Poseidóna. Ve sloupové síni bylo zrcadlo, které odráželo sluneční paprsky a v noci zde byl zapalován oheň. Celková výška stavby není nikde udávána, jediný údaj, z něhož lze tuto výšku dopočítat, je vzdálenost na jakou bylo světlo z tohoto majáku viditelné, intenzita světla není neznámá, protože nelze zjistit jakou intenzitu mohli tehdy Egyptané získat.

U vzdálenosti však vzniká problém, protože ji starověcí autoři často pouze odhadovali. Největší viditelnou vzdálenost udává Flavius Josephus. Ten tvrdí, že světlo z tohoto majáku bylo vidět na vzdálenost tři sta stadií, což je mezi 53 a 56 kilometry (podle toho, zda se použije attická či římská stadie). Pokud se tento údaj aplikuje, pak získáme 180 metrů. Tato výška však patrně přesahovala stavební možnosti tehdejšího světa, proto se moderní věda přiklání k údajům udávaným jinými, méně známými autory. Aplikace jejich údajů pak poskytuje různé odhady. Stavba měla podle všeho 3 části: Dolní čtvercová část majáku měla výšku 55,9 metrů, prostřední část s osmi hranami měla výšku 22,1 metrů a poslední kulatá část 7,4 metrů. Za nejnižší a patrně i nejpravděpodobnější výšku bývá v literatuře udáván rozměr 117 metrů. I tato výška znamená, že maják byl nejvyšší stavbou nejen tehdejšího světa, ale i celého starověku. S aktualizací do dnešní doby by tato výška znamenala výšku srovnatelnou se 40 patrovým mrakodrapem. Zároveň by to znamenalo, že Maják na ostrově Faru byl nejvyšším majákem všech dob. Výška tohoto majáku tak byla demonstrací síly a možností, praktický význam pro výšku majáku končí kolem výšky padesáti metrů.

Taktéž o použitém stavebním materiálu není nic známo, podle Strabóna byl maják vystavěn z bílého kamene, podle Plinia a některých dalších údajů z bílého mramoru. Domněnka, že šlo o bílý mramor byla potvrzena některými archeologickými nálezy.

Nedostatek údajů provází i historii této stavby. Usuzuje se, že stavba byla zahájena někdy kolem roku 300 př. n. l. a k dokončení došlo v roce 280 př. n. l.. Stavba by tak byla provedena za vlády prvních dvou Ptolemaiovců, za architekta je považován Sóstratos. K prvnímu výraznějšímu poškození došlo až po dobytí Alexandrie Římany. Caesarem byla stavba pravděpodobně snížena, protože při dobývání došlo k poškození nejvyšších pater a maják přestal být udržován v původním rozsahu. Ve 4. století maják poškodilo

zemětřesení a přestal zde být udržován oheň. V 7. století byl ještě díky své bílé barvě využíván jako denní maják. Koncem 10. století Alexandrii postihlo další zemětřesení, které ještě více snížilo

tento maják. Ve 13. století ztratil i význam denního majáku, neboť se změnily podmínky a původní přístav zanesl písek. V tomto období ho lidé začali rozebírat a používat jako stavební materiál. Definitivně ho zničilo zemětřesení roku 1326. Dnes na jeho místě stojí arabská středověká pevnost Quait Bay Fortna, na jejíž stavbu byl použit i materiál z tohoto majáku.

Maják poté zcela zmizel a nebylo známo, kde přesně se nalézal, teprve v roce 1962 amatérský potápěč náhodou objevil jeho trosky.

(zdroj: https://cs.wikipedia.org/wiki/Maj%C3%A1k_na_ostrov%C4%9B_Faru)

Visuté zahrady Semiramidiny

Visuté zahrady Semiramidiny (také označované jako Visuté zahrady babylónské) jsou zaniklá starověká památka v Babylóně řazená mezi Sedm divů světa. Postavit je nechala dle legendy královna Semiramis,

pravděpodobně je však vybudoval až král Nebukadnesar II. pro svou manželku Amytis.

Podle pověsti byly vybudovány pro královnu Amytis, která vyrostla v zelené Médii a proto Nabukadnesar II. přikázal kolem roku 600 př. n. l. postavit visuté zahrady na terasách paláce, aby ji potěšil. O jejich existenci však neexistují nezvratné důkazy. Zahrady popisovali zejména starořeční historikové, mimo jiné Strabón a Diodóros Sicilský. Podle zmíněných popisů byly zahrady

zavlažovány prameny vody, které stékaly dolů po hradbách a zavlažovaly tak všechny rostliny.

Archeolog Robert Koldewey, objevitel Babylonu, ve městě vykopal zbytky kamenné stavby, která bývá mnohdy s visutými zahradami ztotožňována.

Díky pověstem o Semiramis tedy byly i zmíněné visuté zahrady považovány za pohádku. Ale Robert Koldewey je našel! Na pahorku Karsu našel jednoho dne podivné klenby, což by nebylo nic neobyčejného. Byly to však první klenby nalezené v Mezopotámii. Přikázal kopat dělníkům dál a objevoval více zajímavých věcí, jako například sloupy z kamene – kámen byl v Mezopotámii jedním z nejvzácnějších stavebních materiálů, dále studnu, o které se původně mohl domnívat, že je věží nějaké stavby, ale po vykopávkách se prokázalo, že jde opravdu o studnu s trojitou spirálovitou šachtou. Jelikož byl Koldewey i znalcem kanalizací, okamžitě ho napadla bláznivá myšlenka. Začal proto hledat informace v dílech Diodóra, Strabóna a Béróssa, ve kterých se dozvěděl, že kamene se použilo při stavbách v celém Babylónu jen dvakrát – na severní straně Kasru, kde už ho objevil a na visutých zahradách Semiramidiných. Současně také prostudoval Strabónův popis zahrad, který se shodoval s průřezem nalezeného komplexu u Karsu.

(zdroj: https://cs.wikipedia.org/wiki/Visut%C3%A9_zahrady_Semiramidiny)

Trénink paměti

V následujících názvech rostlin byla přeskupena písmena, takže jde na první pohled o nesrozumitelná slova. Přeskupte písmena tak, aby z každé skupiny písmen vznikl název rostliny.

SIRNAC.....	ALŠIPMAPEK.....
KARTIPONE.....	TÁRFAKAI.....
LPTEKRÍČ.....	VOSTAKŘA.....
DEMÁKRSIAKS.....	LDISVĚTE.....
ZŘETLAKA.....	CITNYHA.....
ŘEMCODEN.....	TAPSLIODAK.....
GENBEÓI.....	LÍNKEN.....
LÁPTNUI.....	LTACHBOU.....
ZNIDVIA.....	EBARGRE.....
ADLILGOA.....	CHAHULKAV.....
PARCH.....	CTIRELJO.....
ECMIŘEČE.....	KSÍFU.....
KLAFIA.....	VNOLAKNAIK.....
NASAKAS.....	VRÍKNABE.....
ŽREŮ.....	FÉREIZ.....
ENÚPTIE.....	KLOCINKE.....
IELLI.....	AKLA.....
JECHROID.....	CHŘIŘAE.....
TKUSAK.....	NIFRÁKA.....
CHORRAH.....	ŘOPKAVI.....

Správné řešení: *narcis, kopretina, petrklíč, sedmikráska, třezalka, modřenec, begónie, tulipán, divizna, gladiola, chrpa, čemeřice, fialka, sasanka, růže, petúnie, lilie, orchidej, kaktus, hrachor, pampeliška, karafiát, kostřava, devětsil, hyacint, listopadka, leknín, blatouch, gerbera, hluchavka, jitrocel, fíkus, konvalinka, barvínek, frézie, koniklec, kala, řeřicha, afrikán, kopřiva*

Zdroj: (<http://www.treninkpameti.com/news/jahodovou-babovkou-k-lepsi-pameti/>)

Osmisměrka

Slova k vyškrtání: ANATAS, ATENTÁT, ČERPADLA, DAREBA, ESTÉT, CHŘESTÝŠ, KOŇKA, LEVITACE, MINUTA, NUTRIE, ODŘEZ, OHAŘI, OKRSEK, OŘEZAT, PEPITO, POJMENOVAT, PŘEKVAPIT, PŘETRHNOUT, PŘÍJEZD, SKÓRE, SYNEK, TERÉN, TRNOŽ, UČEBNA, UČEDNÍK, UTÍTI, VŘETENO, VSTUP, VÝDECH, ZÁVISLOST, ZMIJE.

Správné řešení: *zábava*

(zdroj: <http://bjdamo.iplace.cz/menu/zabava/nesoutezni-osmismerky>)

Blahopřejeme

všem oslavencům a oslavenkyním, kteří oslavili či v blízké době oslaví své narozeniny:

Prosinec

Douba Jan
Korábová Bohumila
Talácko Josef
Hurych Josef
Cachová Marie
Procházková Jiřina
Ondráčková Božena
Vid'ourková Marie
Konrádová Marie
Blajda Jindřich
Šmahelová Marie
Lelková Libuše
Pravda Jan
Chmelařová Zdeňka
Horák Petr

Chvojka Josef
Chalupníková Jiřina

Únor

Vacková Marie
Zachová Marie
Chasáková Dana
Bakešová Božena
Medek Antonín
Harant Kryštof
Voráčová Danuška
Pecina Josef
Kolářová Věra
Dymák Josef
Jedlička Jaroslav
Němcová Drahomíra

Leden

Minář Petr
Gregorová Vlasta
Holub Vladimír
Kašpar František
Čáslavská Bohumila
Chadima Vlastimil
Pýchová Božena
Michalcová Zdeňka
Svobodová Věra
Ceplová Marie

V minulých třech měsících jsme přivítali nové klienty

Blajdová Bohumila
Blajda Jindřich
Pelikán Antonín
Adámková Stanislava
Hurych Josef
Fišerová Božena
Filipi Jaroslav
Zaninová Anna
Jetonický Jaroslav

V uplynulém období nás opustili

Korbář Bohumil
Tlustá Zdeňka
Černá Marta
Ročňová Miruška
Bureš František
Bárta Jaroslav
Halamková Jaroslava
Pražanová Anna
Málek Josef
Pelikánová Marcela

Vzpomínáme.

KAVÁRNA

Otevírací doba:

Pondělí 12.30 – 13.00

Úterý 12.30 – 13.00

Středa 12.30 – 13.00

Čtvrtek 12.30 – 13.00

Pátek 12.30 – 13.00

**Kavárnu najdete v hlavní
jídelně střediska Penzion.**

Zpravodaj vychází jako čtvrtletník SeniorCentra Skuteč.

Příspěvky můžete zasílat na email: kasparova.lenka@scskutec.cz